

VYTÚŽENÁ
MILENKA

Mary Baloghová

Mary Baloghová
VYTŮŽENÁ
MILENKA

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and
P. & R. Permissions & Rights Ltd.
This edition published by arrangement with Delacorte Press,
an imprint of Random House, a division
of Penguin Random House LLC
Translated from the English NO MAN'S MISTRESS
Copyright © 2001 by Mary Balogh
All rights reserved.
Translation © 2024 by Tamara Chovanová
Poetry translation © 2024 by Jana Kantorová-Báliková
Cover design © 2024 by Juraj Šramko
Cover photo © 2024 by Lee Avison / Trevillion Images
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9765-4

1

MALEBNÁ DEDINKA TRELICK sa nachádzala v somersetshirskom údolí. Zvyčajne to bolo tiché miestečko, no v tento deň veru nie. Okolo tretej popoludní sa zdalo, že tam prišli všetci dedinčania aj ľudia z okolia, premieľali sa na trávniku na dedinskom placi, zabávali sa.

Na počesť tejto udalosti stál uprostred trávniku máj, farebné stuhy pleskotali vo vetríku. Bol prvý máj. Neskôr budú mladí muži tancovať okolo mája s vybranými partnerkami, plní energie a nadšenia ako každý rok.

Zatiaľ sa pozornosť sústredila na preteky a iné súťaže. Na kraji trávniku stáli stánky s markízami, ponúkali chutné jedlá, všakovaké krikľavé čačky a súťažné hry, v ktorých mohli účastníci preukázať šikovnosť, silu alebo skúsiť šťastie.

Počasia im vyšlo v ústrety - bolo teplo, slnečno, na belasej oblohe ani obláčika. Ženy aj dievčatá odložili štóly aj plášte, ktoré si obliekli ráno. Zopár mužov a väčšina chlapcov zostala po namáhavých súťažiach len v košeli. Z cirkevnej miestnosti vyniesli na trávnik stoly a stoličky - bude sa podávať čaj a ponúkať koláčiky. Hostinec U diviaka na druhej strane trávniku nechcel zostať v hanbe, aj tam vyložili stoly a lavice pre tých, ktorí majú radšej pivo než čaj.

Cestou cez dedinu sa zastavilo na nejaký čas zopár cudzincov, pozorovali zábavu, niektorí sa na nej aj zúčastnili, potom pokračovali v ceste.

Keď Viola Thornhillová zdvihla pohľad od čaju, ktorý nalievala slečnám Merrywetherovým, videla jedného takého cudzinca pomaly klusať k trávniku. Keby nesedel na koni, nezbadala by ho ponad hlavy ľudí. Teraz sa mu lepšie prizrela.

Očividne to bol džentlmen, navyše elegantný. Tmavomodrý redingot mu sedel ako uliaty, biely nákrčník až svietil bielobou, čierne kožené nohavice mu sedeli na dlhých nohách ako druhá koža. Jazdecké čižmy sa mu ligotali, určite ich ušil najlepší obuvník. Ale Violi nu pozornosť neupútalo ani tak oblečenie, skôr muž, ktorý ho mal na sebe – mladý, štíhly, tmavovlasý, veľmi príťažlivý. Videla, ako si potisol cylinder dozadu, usmial sa.

„Vy by ste nás nemali obsluhovať, slečna Thornhillová,“ poznamenala slečna Prudence Merrywetherová ospravedlňujúco. „My by sme mali obsluhovať vás. Ste na nohách od samého rána.“

„Ale mňa to veľmi baví,“ uistila ju Viola a srdečne sa usmiala. „Nemáme šťastie? Ešte aj počasie nám praje.“

Keď znova zdvihla pohľad, cudzinec zmizol, no z dediny neodišiel. Odvádzal ho mladý koniar zo stajne pri hostinci.

„Slečna Vi,“ ozval sa jej za chrbtom známy hlas, a keď sa obrátila, uvidela drobnú, buclatú ženu, to ona jej položila ruku na plece. „Čochvíľa sa začnú preteky v behu vo vreci, mali by ste ich odštartovať a udeliť ceny. Ja budem nalievať čaj namiesto vás.“

„Naozaj, Hannah?“ Viola jej podala čajník, náhlila sa na trávnik, kde sa do vriec navliekali deti, vrecia si pridržali na páse. Viola pomohla oneskorencom, sledovala, ako skackajú a šuchcú sa na vyznačenú štartovaciu čiaru. Dospelí sa postavili zo všetkých štyroch strán trávniku, aby ich povzbudzovali.

Keď Viola ráno odchádzala z domu, vyzerala ako dáma - v elegantných mušelínových šatách, so štólou na pleciach a so slameným čepcom, vlasy úhľadne zapletené a skrútené do korunky navrch hlavy, dokonca si natiahla aj rukavičky. Ale teraz všetky doplnky odložila, už počas rušného rána, keď pobehovala sem a tam, sa jej vlasy uvoľnili zo sponiek a dlhý vrkoč jej visel na chrbte. Bola celá rozhorúčená. A šťastná! Ani si nespomínala, kedy naposledy sa tak dobre zabávala.

„Pripraviť sa!“ zakričala a postavila sa k zoradeným deťom. „Pozor! Štart!“

Viac ako polovica súťažiacich spadla už pri prvom skoku, nohy sa im zaplietli do vrecoviny. Usilovali sa vstať, ich príbuzní a susedia sa dobromyseľne smiali a povzbudzovali ich. Ale jedno dievčatko skackalo po trávniku ako lúčny koník a prišlo do cieľa skôr, než sa ostatní súťažiaci, ktorí nemali také šťastie, vymotali z vrecoviny.

Viola sa veselo smiala a zrazu jej pohľad padol na príťažlivého neznámeho - stál v cieľovej rovinke a jeho smiech len zvyrazňoval jeho príťažlivosť. Otvorene si ju prezeral od hlavy po päty, a keď sa odvrátila, prekvapene si uvedomila, že jeho obdivný pohľad ju skôr pobavil, než pobúrnil. Náhlivo zamierila k deťom a udeľovala ceny.

Vtedy už bol najvyšší čas, aby bežala do hostinca, kde mala byť s reverendom Prewittom a pánom Thomasom Claypolom porotkyňou súťaže o najlepšie koláč.

„Pri koláči človek vysmädne,“ vyhlásil vikár o polhodinu, so smiechom si potľapkávajúc brucho. Už ochutnali všetky koláče a vyhlásili víťazku. „Ale pokiaľ som si všimol, vy ste sa celý deň nezastavili, slečna Thornhillová. Chodte na trávnik pri kostole a nájdite si stolík v tieni. Pani Prewittová alebo iná dáma vám naleje čaj. Pán Claypole vás tam isto rád odprevadí, však, pane?“

Viola by sa zaobišla bez sprievodu pána Claypola, ktorý si očividne myslel, že keď ju za posledný rok najmenej desať ráz požiadal o ruku, má právo rozprávať sa s ňou o čomkoľvek. To najlepšie, čo by sa dalo povedať o Thomasovi Claypolovi, bolo, že je slušný občan, prezieravý správca svojho majetku a poslušný syn.

No ako spoločník bol prinajlepšom nudný. Prinajhoršom otravný.

„Prepáčte, slečna Thornhillová,“ začal, len čo sa usadili k stolíku v tieni veľkého starého duba a Hannah im naliala čaj, „hádám vám môžem niečo povedať ako priateľ. Vlastne si lichotím, že som viac než priateľ.“

„Čo také chcete kritizovať v tento dokonalý deň?“ Oprela sa laktom o stôl, bradu si položila do dlane.

„To, že ste boli ochotná usporiadať túto slávnosť za pomoci vikárovhov výboru a tvrdo pracovať, aby všetko prebehlo hladko, je naozaj obdivuhodné,“ začal, zatiaľ čo Viola zablúdila pohľadom k neznámemu mužovi, ktorý popíjal pivo pred hostincom. „Veľmi si vás za to vážim, ale trochu ma znepokojuje, že dnes vyzeráte na nerozoznanie od obyčajnej dedinčanky.“

„Naozaj?“ Viola sa zasmiala. „Milé od vás, no zrejme ste to nemysleli ako lichôtku, však?“

„Nemáte čepiec, vrkoč vám padol na chrbát a vo vlasoch máte sedmokrásy,“ podotkol.

Celkom na ne zabudla. Jedno dievčatko jej dalo kytičku - predpoludním nazbieralo na brehu rieky sedmokrásy a ona si zastokla kvietky do vlasov nad ľavým uchom. Zľahka sa ich dotkla, áno, boli tam.

„Váš slamený čepiec tuším leží v kostole na zadnej lavici,“ pokračoval pán Claypole.

„Aha, takže tam som ho nechala,“ odvetila.

„Mali by ste si chrániť pleť pred škodlivými slnečnými lúčmi,“ vyčítal jej.

„Veru mala,“ súhlasila, dopila čaj a vstala. „Ospravedlňte ma, prosím, vidím, že veštica si konečne otvorila stánok. Musím sa postarať, aby mala všetko, čo potrebuje.“

Ale pán Claypole by nepochopil odmietnutie, ani keby mu vrazilo do nosa. Aj on vstal, uklonil sa a nastavil jej rameno. Viola odovzdané vzdychla a chytila ho pod pazuchu.

Viola videla, že veštica je už v plnom nasadení, no všimla si aj to, že neznámy prešiel k miestu, kde mladší muži hádzali guľu. Keď sa priblížila Viola s pánom Claypolom, rozprával sa s kováčom Jakom Tulliverom.

„Už som chcel súťaž uzavrieť, keďže sa nám minuli ceny,“ prihovoril sa jej Jake zvýšeným hlasom, „ale tento džentlmen to chce skúsiť.“

„Tak teda budeme dúfať, že nevyhrá, nie?“ vyhlásila veselo.

Neznámy obrátil hlavu a pozrel na ňu. Bol skutočne veľmi vysoký, takmer o hlavu vyšší od nej. Oči, takmer čierne, dodávali jeho peknej tvári tak trochu nebezpečný výraz. Viola cítila, ako sa jej rozbúšilo srdce.

„Ach, ja veru vyhrám, madam,“ uistil ju ticho.

„Naozaj?“ spýtala sa. „To ma neprekvapuje. Aj všetci ostatní takmer bez výnimky vyhrali. Preto sme zostali v hanbe a minuli sa nám ceny. Predpokladám, že terče boli priveľmi blízko. Na budúci rok na to musíme pamätať, pán Tulliver.“

„Postavte ich dvojnásobne ďalej a aj tak vyhrám,“ povedal neznámy.

Viola pri tej samochvále zdvihla obočie a pozrela na staré kovové svietniky z kostolnej kaplnky, ktoré rýchlo padali, keď do nich súťažiaci hádzali guľu.

„Ste o tom presvedčený?“ spýtala sa ho. „No dobre, pane, dokážte to. Ak vyhráte, vrátíme vám peniaze, ale

musia padnúť aspoň štyri z piatich svietnikov a máte len päť hodov. Viete, všetok zisk ide na charitu, takže si nemôžeme dovoliť finančné odmeny.“

„Zaplatím dvojnásobok vstupného poplatku,“ neznámy sa uškrnul. Pôsobil ako bezstarostný chlapec. „A stavím sa, že zhodím všetkých päť svietnikov v dvojnásobnej vzdialenosti, ale trvám na cene, madam.“

„Ani keby sme vám ponúkli kostolnú vežu, nebolo by to možné,“ vyhlásila.

„Ach, je to možné, ak tou cenou budú sedmokrásky, čo máte pri uchu,“ uistil ju.

Viola sa ich dotkla, zasmiala sa. „To je veru hodnotná cena. Tak teda dobre.“

Pán Claypole si odkašľal. „Dovoľte, aby som podotkol, že na cirkevnej slávnosti sú stávky nevhodné, pane.“

Neznámy sa zasmial Virole do očí, takmer akoby si myslel, že to povedala ona.

„Tak sa teda uistíme, že kostol bude mať z tejto stávky osoh,“ navrhol. „Ponúkam kostolu dvadsať libier, či vyhrám alebo prehrám. Ak vyhrám, dostanem sedmokrásky tejto dámy. Posuňte terče ďalej,“ vyzval Jaka Tullivera a položil niekoľko bankoviek na pult v stánku.

„Slečna Thornhillová,“ pán Claypole ju chytil za lakeť a vážne jej hovoril do ucha. „Toto je nevhodné. Priťahujete na seba pozornosť.“

Poobzerala sa okolo seba a skutočne videla, že ľudia, ktorí stáli v rade pred stánkom veštice a počuli ich rozhovor, sa zhrčili a ich záujem prilákal ďalších zvedavcov. Dost ľudí sa náhlilo cez trávnik k miestu, kde sa hádzalo guľou. Džentlmen si vyzliekol redingot, vyhrnul si rukávy na košeli. Jake posunul svietniky ďalej.

„Tento džentlmen venoval dvadsať libier do vikárovho fondu,“ zakričala Viola veselo davu. „Ak zhodí

piatimi hodmi všetkých päť svietnikov, vyhrá... moje sedmokrásky.“

Ukázala na ne a zasmiala sa s ostatnými. Ale videla, že neznámy sa nesmeje. Sústredil sa na guľu v rukách, prižmúrenými očami pozeral na svietniky, teraz sa zdali veľmi ďaleko. Nemôže vyhrať. Pochybovala, že zhodí čo len jeden svietnik.

No len čo jej to prebleslo hlavou, zhodil prvý svietnik a ľudia obdivne zatlieskali.

Jake znova podal neznámemu guľu, neznámy sa na ňu sústredil ako predtým. Počet divákov sa zdvojnásobil a všetci stíchli.

Druhý svietnik sa zaknísal, zdalo sa, že zostane stáť, ale s hrmotom spadol.

Aspoňže sa celkom neznemožnil, pomyslela si Viola. V košeli vyzeral ešte lepšie. Veľmi... no, veľmi mužne. Zúfalo túžila, aby vyhral tú stávkou, ale podujal sa na takmer nespľniteľnú úlohu.

Znova sa sústredil.

A spadol tretí svietnik.

Štvrtý nespadol.

Diváci zastonali. Viola bola sklamaná. Čudné, nie?

„Zdá sa, že tie kvietky si nechám, pane,“ povedala.

„Neunáhlite sa, madam.“ Znova sa usmieval a načiahol sa za guľou. „Stavil som sa, že zhodím päť svietnikov piatimi hodmi, nie? Nehovorilo sa nič o tom, že každý musím zhodiť jedným hodom.“

„Nie.“ Keď pochopila, ako to myslí, zasmiala sa. „Ale už máte iba jeden hod a stoja dva svietniky.“

„Ach, vy mi neveríte,“ zamrmlal, žmurkol a Viola cítila, ako jej skrúca žalúdok.

Znova sa sústredil, diváci zašumeli, keď si uvedomili, že nepriznal porážku, a Viola počula v ušiach tlkot srdca.

Guľa zhodila jeden svietnik, a keď padal, zvalil aj piaty, vyvalila oči a diváci zaburácali.

Džentlmen sa obrátil, uklonil sa publiku a uškrnul sa na Violu - tá tleskala, smiala sa, uvedomila si, že to bola najväčšia zábava za celý deň.

„Takže kytička je moja, madam,“ ukázal na sedmokrásy. „Vezmem si ju sám.“

Stála a cítila, ako jej prstami vybral z vlasov kvietky. Smejúce sa oči ani na chvíľu neodvrátil - teraz videla, že ich má tmavohnedé, pokožku mal opálenú dobronozova. Do nosa jej udrela pižmová kolínska. Priložil si sedmokrásy k perám, grációzne sa jej uklonil a strčil si stonky do gombíkovej dierky na košeli.

„Mám na hrudi pozornosť dámy,“ zamrmlal. „Čo viac si môžem v tento deň želať?“

Ani nestihla odpovedať na jeho okaté flirtovanie. Ozval sa srdečný hlas reverenda Prewitta.

„Bravó, pane!“ zvolal, vystúpil z davu a podal mu pravú ruku. „Dovoľte, aby som povedal, že ste správny chlapík. Poďte na trávnik pred kostolom, moja manželka vám naleje čaj a ja vám porozprávam, ako využijeme váš veľkorysý dar.“

Neznámy sa usmial Virole do očí a nechotne odišiel s vikárom.

„Veľmi mi odľahlo,“ povedal pán Claypole, znova chytil Violu za lakeť a diváci sa rozišli, aby sa venovali iným zábavám, „že reverend Prewitt ututlal to vulgárne divadlo, slečna Thornhillová, keď ten muž zameral stávkou na vás. Bolo to nevhodné. Teraz možno...“

Nedala mu dopovedať. „Mám dojem, že vaša mamička na vás už desať minút kýva,“ upozornila ho.

„Prečo ste mi to nepovedali skôr?“ Pozrel ku kostolu a náhlivo odišiel, ani sa neobzrel. Viola uprela pohľad

na neďaleko stojacu Hannah, zdvihla obočie a nahlas sa zasmiala.

„Slečna Vi,“ Hannah pokrútila hlavou, „je hriešne krásny. A ak chcete počuť moju mienku, aj veľmi nebezpečný.“

Očividne nehovorila o pánu Claypolovi. „Je to len neznámy muž, ktorý prechádza cez dedinu, Hannah,“ poznamenala Viola. „Ale bol to štedrý príspevok, nie? Dvadsať libier! Musíme byť radi, že sa zastavil v Trellicku. Teraz si dám vyveštiť osud.“

Všetky veštice sú rovnaké, premýšľala, keď po čase vychádzala zo stánku. Prečo nie sú aspoň trochu originálne? Táto cigánka mala povest', že naozaj vie pozoruhodne dobre predpovedať budúcnosť.

„Dajte si pozor na vysokého, tmavovlasého, krásneho neznámeho,“ povedala veštica, keď pozrela do krištáľovej gule. „Môže vás zničiť - ak si predtým nezískate jeho srdce.“

Vysoký, tmavovlasý, krásny! Namojveru! Viola sa usmiala na chlapčeka, ktorý jej ukazoval nového vlčika. Hrozné klišé!

Vtom znova zazrela neznámeho - odchádzal od kostola k stajni pri hostinci. Takže ide preč, cestuje ďalej, kým je svetlo.

Vysoký, tmavovlasý, krásny neznámy! Ticho sa zasmiala.

Slnko už zapadalo za obzor. Od hostinca bolo počuť, ako si huslisti ladia nástroje. Dvaja muži kontrolovali stuhu na máji, obzerali ich, či nie sú pomotané. Nostalgicky ich pozorovala a počúvala. Tanec okolo mája bol vždy radostným vyvrcholením májovej slávnosti, ale ona sa na ňom nezúčastní. Horné vrstvy v dedine a jej okolí to nepovažovali za vhodné. Dáma sa na to mohla dívať, ale nemala sa zapojiť.

No nič, bude to s radosťou pozorovať ako vlani - vtedy prvý raz zažila v Trellicku prvý máj. Okrem toho na fare ju čakajú na večeru.

Keď Viola odchádzala z fary, už bola tma a na troch stranách pľacu horeli vatry, ktoré osvetľovali tanečníkov. Huslisti vyhrávali, mladí ľudia sa veselo, rázne krútili dokola pri máji. Viola odmietla pozvanie, aby sprevádzala reverenda a pani Prewittovú na prechádzke okolo pľacu. Radšej sa postavila na opustený trávnik pri kostole a osamelo si vychutnávala to divadlo.

Bol prekvapujúco teplý jarný večer. Prehodila si cez plecيا štólu, ale nepotrebovala ju. Jej čepiec zrejme ešte vždy ležal na zadnej kostolnej lavici. Komorná Hannah, kedysi jej pestúnka, jej pred večerou prekefovala vlasy a nezaplietla ich do vrkoča, zviazala ich vzadu stuhou, tak to bolo príjemnejšie. Keby ju videl pán Claypole, pobúrilo by ho to, chvalabohu, vzal svoju matku a sestru domov, keď sa zotmel.

Huslisti stíchli a tanečníci sa rozpáchli na kraj pľacu, aby sa vydýchali a vybrali si nové partnerky. Keď Viola zaklonila hlavu, videla, že mesiac je takmer v splne a obloha je posiatá žiarivými hviezdami. Zhlboka vdýchla čistý dedinský vzduch, zatvorila oči a s vďakou sa pomodlila. Kto by si bol pred dvoma rokmi myslel, že bude žiť na takomto mieste? Že tam bude patriť, ľudia ju prijmú a budú ju mať radi? Jej život mohol byť celkom iný, keby...

„Prečo sa tu skrývate, keď by ste mali tancovať?“ spýtal sa mužský hlas.

Otvorila oči. Nepočula ho prichádzať. Predtým videla, že ide do stajne, a predpokladala, že už pokračuje v ceste. Uistovala sa, že nie je sklamaná. Prečo by mala

byť? Bol to len príťažlivý neznámy, ktorý sa mihol jej životom a neškodne s ňou flirtoval.

A teraz stál pred ňou, tvár mal v tieni a čakal na odpoveď. *Čaká na odpoveď.* Zrazu si uvedomila, čo povedal.

... keď by ste mali tancovať.

Bol by to dokonalý koniec dokonalého dňa. Krútiť sa okolo mája, tancovať s krásnym neznámym. Nechcela vedieť, kto je to. Chcela, aby to zostalo tajomstvom, aby mohla na tento deň spomínať s neskalenou radosťou.

„Čakám na správneho partnera, pane,“ odvetila. A tichým hlasom opovážlivo dodala: „Čakám tu na vás.“

„Naozaj?“ Podal jej ruku. „Tak som tu.“

Odhodila štólu na trávnu a vložila ruku do jeho ruky. Zovrel jej ju a viedol ju preč.

Potom vnímala len čaro chvíle. Pľac osvetľovali plamene, vo vzduchu sa vznášala vôňa horiaceho dreva. Mladí muži viedli svoje partnerky k máju a schytili žiarivé stuchy. Ale neznámy uchytil dve stuchy, jednu podal Virole a v tme sa mu zabeleli zuby. Vtedy huslisti spustili veselú skladbu a začal sa tanec - tanečníci sa zľahka krútili dookola, stuchy sa prepletali a zázračne rozmotávali, pravidelný rytmus im pulzoval v žilách, nad hlavou im žiarili hviezdy, ohne pukotali, v jednej chvíli mali tváre tajomne zahalené, v druhej radostne osvetlené, diváci po krajoch trávniku tleskali do rytmu huslí a tanečníkov.

A stredobodom toho čarovného okamihu bol krásny dlhonohý neznámy v košeli, s vädnúcimi sedmokráskami v gombíkovej dierke. Tancoval zľahka, rázne, veselo sa smial a pozoroval, ako sa Viola neviazane baví. Akoby sa okolo nich krútil vesmír, tak ako sa oni krútili okolo mája.

Keď sa tanec skončil, Viola bola zadychčaná a taká šťastná, až sa jej zdalo, že praskne od radosti. A ľutova-

la, že ten čarovný deň sa končí. Hannah už určite chce ísť domov. Prežila rušný deň tak ako Viola. Nebude nútiť komornú, aby zostala s ňou - hoci ten veľkorysý impulz dočasne ustúpil do úzadia.

„Mám dojem, že by ste privítali pohár citronády,“ nadhodil neznámy, položil jej ruku na chrbát, usmial sa na ňu.

Na trávniku pred kostolom sa už nepodával čaj, ale vonku zostali dva stolíky, na každom stál krčah s citronádou a poháre - veľa sa z nej nevypilo. Staršia generácia už zväčša odišla domov a mladí dali prednosť pivu, ktoré podávali v hostinci.

„Veru áno,“ prikývla.

Keď kráčali po trávniku, nerozprávali sa. Ani keď prešli k stolíku pod košatým dubom, kde sa uchýlila do tieňa po tom, čo bola porotkyňou súťaže o najlepší koláč. Nalial jej plný pohár citronády a díval sa, ako ju pije, vďačná za studený nápoj. Za chrbtom mimo jej dohľadu pod mohutnou korunou starého duba znova vyhrávali huslisti, tóny ich rezkej hudby sa miešali s hlasmi a so smiechom. V diaľke videla, ako mesačné svetlo dopadá na hladinu rieky za kostolom.

Usilovala sa vryť si do pamäti ten obraz.

Keď dopila, vzal jej z ruky pohár, postavil ho na stolík. Mala na jazyku, že sa ho spýta, či nie je smädný, no vládlo medzi nimi isté čaro a napätie a slová by ho len narušili. A nechcela ho narušiť.

Neprežila ozajstné dievčensstvo - aspoň po deviatich rokoch. Nemala možnosť odkradnúť sa do tieňa a nevinne, tajne sa stretávať s milým, nemala možnosť neškodne flirtovať. Ako dvadsaťpäťročná sa zrazu cítila ako dievča, ktorým mohla byť, keby sa jej život pred rokmi navždy nezmenil. Páčilo sa jej byť tým dievčaťom, aj keď len na chvíľu.

Položil jej ruku okolo pása, privinul si ju. Druhou rukou jej chytil vlasy a trochu potiahol, takže jej zaklonil hlavu. Na tvár mu dopadalo mesačné svetlo a tie ne konárov. Usmieval sa. Vždy sa usmieva? Alebo si len užíva dnešný deň, lebo je medzi cudzími ľuďmi, ktorých viac neuvidí? Žeby aj on chcel uniknúť pred realitou?

Keď sklonil hlavu a pobozkal ju, zatvorila oči.

Netrvalo to dlho. Nebol to lascívny bozk. Hoci otvoril ústa, nepokúsil sa vniknúť do jej úst. Jednu ruku mal na jej páse, druhou držal stuhu na šiji. Nepoddala sa vášni, hoci vedela, že keby chcela, mohla by jej podľahnúť. Nepremárni ten vzácny okamih. Namiesto toho si ho vychutnávala a usilovala sa vryť si do pamäti všetky pocity. Cítila jeho dlhé, svalnaté stehná v koži na svojich stehnách, jeho brucho na svojom bruchu, jeho pevnú hrud' na svojich prsiach. Cítila vlhkú dôvernosť jeho pier, hrejivý dych na líci. Vdychovala zmiešané vône kolínskej, kože a muža, z jeho úst cítila pivo a čosi nedefinovateľné, čo musí byť jeho podstata. Počula hudbu, hlasy, smiech, žblnkot vody a húkanie sovy - to všetko z diaľky. Zaborila prsty do jeho hustých, jemných vlasov, druhou rukou mu prechádzala po vypracovaných svaloch na pleci a ramene.

Dajte si pozor na vysokého, tmavovlasého, krásneho neznámeho.

Dopriala si krátke, tajné dúšky romancy a vypila ich až do dna. A keď neznámy zdvihol hlavu a uvoľnil zo vretie, zmierila sa s tým, že deň sa skončil.

„Ďakujem za tanec,“ zasmial sa. „Aj za bozk.“

„Dobrá noc,“ odvetila ticho.

Ešte chvíľu na ňu hľadel. „Dobrá noc, moja vidiecka deva,“ povedal a prešiel okolo nej k trávniku.

TRELLICK BOLA PEKNÁ DEDINKA, útulne schúlená v údolí. Včera to videl, keď na ňu hľadel z hlavnej cesty. Keď dnes ráno stál lord Ferdinand Dudley pri okne vo výčape hostinca U diviaka a popíjal kávu, videl vybielené domce so slamenou strechou a s úhľadnými farebnými kvetinovými záhradkami po oboch stranách trávnik. Na brehu rieky stál kostol s vysokou štíhlou vežou a rozľahlým trávnikom, uprostred sa vynímal mohutný starý dub. Vedľa kostola stála fara, sivé kamenné múry obrastal brečtan. Z miesta, kde stál, nevidel rieku ani rad obchodíkov pri hostinci, no mal výhľad na horu na druhej strane rieky, les tvoril príjemné pozadie dediny.

Lord Dudley premýšľal, kde presne sa nachádza Pinewoodske sídlo. Vedel, že musí byť blízko, lebo Bamberov právnik spomínal, že Trellick je najbližšia dedina. Ale aká blízka? A aké veľké je to sídlo? Ako vyzerá? Je to domec ako tie oproti? Alebo dom ako fara? Väčšia budova, ako naznačuje názov? Polorozpadnutá chajda? Nikto to nevedel, ani len Bamber, tomu to bolo jedno.

Ferdinand teda čakal polorozpadnutú chatrč.

Samozrejme, včera sa mohol spýtať, ako sa tam dostane - koniec koncov preto prišiel do dediny. Ale nespýtal sa, bol už podvečer a presvedčil sám seba, že lepšie urobí, ak prvý raz uvidí Pinewood ráno. Do istej miery ho zlákala zábava, dedinská slávnosť, ale aj to dievča s poskakujúcim vrkočom, upútali ho smejúce sa oči tej devy, keď sa im pohľady stretli - keď sledoval súťaž detí v skákaní vo vreci. Chcel tam zostať, zabaviť sa a vidieť ju dlhšie.

Pred dvoma týždňami ani len nepočul o Pinewoode, zakrátko ho uvidí... Čo asi uvidí...? Jeho švagor lord Hey-

ward vyhlásil, že je to hlúpa úloha, ale Heyward nebol optimista, najmä pokiaľ išlo o nerozvážne činy Angeliníných dvoch bratov. Nemal vysokú mienku o Dudleyovoch, hoci sa oženil s ich sestrou.

Včera večer som nemal pobozkať to dievča, premýšľal Ferdinand celý nesvoj. Nezvykol flirtovať s nevinnými dedinčankami. A mal podozrenie, že to nebola obyčajná dedinčanka. Čo ak bude Pinewoodske sídlo veľmi blízko - a nebudú to ruiny? Čo ak sa rozhodne chvíľu tam pobudnúť? Čo ak vysvitne, že je to vikárova dcéra? Bolo to možné, veď patrila medzi usporiadateľov slávnosti - a večer ju videl vychádzať z fary. Nespýtal sa, ako sa volá. Nevedel, o koho ide.

Dofrasa, dúfal, že nie je vikárova dcéra. A dúfal, že Pinewood nie je blízko. Ten ukradnutý bozk by ho mohol uviesť do rozpakov.

Pravda, bola taká krásna, že by zvierala aj svätca - a Dudleyovci neboli svätí. Aj keby ju hodnotil len od pliec hore, tie tmavé ryšavé vlasy a oválna tvár s dokonalými črtami boli mimoriadne krásne, no a zvyšná časť tela... Ferdinand vzdychol, odvrátil sa od okna. Zišlo mu na rozum len jedno slovo - vlnadná. Vysoká, štíhla, no krásne zaoblená na správnych miestach. Nielenže to videl očami, cítil to aj telom.

Pri tej spomienke ho zaliala nepríjemná horúčava.

Vybral sa pohľadať hostinského, aby sa spýtal na Pinewood. Potom privolal komorníka, ten prišiel s krytým kočom a batožinou včera večer, hodinu po tom, čo pricestoval jeho koniar s otvoreným kočom.

O hodinu bol Ferdinand čerstvo oholený, mal na sebe čisté jazdecké oblečenie a také vyleštené čižmy, že sa v nich takmer videl. Klusal na koni po kamennom trojoblúkovom moste cez rieku za farou. Hostinský ho uistil, že Pinewoodske sídlo nie je ďaleko. V skutoč-

nosti rieka na obidvoch stranách obtekala jeho park. Ferdinand sa nepýtal na podrobnosti. Chcel sa sám presvedčiť, aké je to sídlo. Zrazu si všimol, že stromy na druhom brehu sú borovice. Samozrejme, Pinewood, borovicový les. Pomedzi stromy a rieku viedol po pravej strane chodník a strácal sa za prudkou zákrutou rieky za dedinou.

Vyzeralo to sľubne, ale nechcel si predčasne robiť nádeje.

Na tom nezáleží, hovoril si. Aj keby sa potvrdila Heywardova pochmúrna predpoveď, nebude na tom o nič horšie než pred dvoma týždňami. Akurát zamešká asi týždeň spoločenskej sezóny a príchod svojho brata Treshama s manželkou a deťmi.

Ferdinandovi sa ešte viac zlepšila nálada, keď kľusal po kľukatej príjazdovej ceste tienenej stromami - cesta bola dosť široká aj pre najväčšie koče a nezarástla ju burina.

Začal si pospevovať - niekedy to robieval, keď bol sám, a teraz spieval serenády stromom a belasej oblohe. „Prvý máj nadišiel práve, tie chvíle bujaré, hravé, tralala, veselo nám tu je a každý mládenec tancuje...“

Ale pieseň aj kôň zrazu spomalili, keď prešiel na priestranstvo zaliate slnkom a ocitol sa pri rozľahlom trávniku. Ten pretínala cesta, ktorá sa skrúcala doľava a končila sa pri neďalekom dome.

Dom. Ferdinand piskol cez zuby. Nebol to hocijaký dom. Skôr rezidencia, hoci to možno bolo trochu prehnané v porovnaní s veľkolepým Acton Parkom, kde vyrástol. No Pinewood bolo pôsobivé kamenné sídlo v rozľahlom parku. Aj stajne a prístrešok pre koče, ku ktorému viedla cesta, boli dosť veľké.

Ferdinand zachytil kútikom oka naľavo pohyb a zarezrel dvoch mužov - práve kosili trávu. Až vtedy si uve-

domil, že trávnik je úhľadný, dobre udržiavaný. Jeden z koscov sa so záujmom obrátil k nemu, oboma rukami sa oprel o kosisko.

„Toto je Pinewoodske sídlo?“ Ferdinand ukázal bičikom.

„Veruže je, pane,“ prikývol kosec a úctivo sa uklonil.

Ferdinand klusal ďalej, zmocnila sa ho eufória. Len čo bol dosť ďaleko a kosci ho už nepočuli, znova vyspevoval, hoci nie tak veselo. „So svojou dievčinou v tráve,“ pokračoval tam, kde prestal. „Tra-la-la-la-laaa.“ Všimol si, že trávnik sa neťahá až k dverám panstva, ale končí sa pri nízkom, úhľadne zostrihanom živom plote, za ktorým bola záhrada. A ak sa nemýlil, v tej záhrade zazrel fontánu. A tá fontána fungovala.

Dočerta, prečo bol Bamber taký nedbalý, keď išlo o taký majetok? Je ten dom iba prázdna schránka s úctyhodnou fasádou? Určite je tam vlhko a vnútri je hrozne zanedbaný, no ak ide len o to, môže byť rád. Prečo by si mal kaziť náladu pre trochu plesne? Veselo dokončil pieseň.

„Tra-la-la-la-laaa.“

Keď sa blížil k stajni, zbadal, že pred bránou panstva je dláždená terasa. Pod terasou záhrada so štrkovými chodníkami, živými plotmi a s úhľadnými kvetinovými záhonmi. Keď pri stajni zoskočil z koňa, prekvapil sa pri pohľade na chlapca vychádzajúceho zo stojiska.

Gróf Bamber nikdy nebýval v tomto panskom sídle v odľahlých končinách Somersetshiru, a ak mu mal veriť, ani ho nenavštívil. Zdalo sa, že o ňom nič nevie, no očitne investoval peniaze do jeho údržby. Prečo by inak dvaja záhradníci kosili trávu a v stajni bol koniar?

„Sú v tomto dome sluhovia?“ spýtal sa chlapca so záujmom.

„Veruže sú, pane,“ odvetil chlapec a chystal sa odvieť koňa. „Ak zaklopete na dvere, pán Jarvey sa o vás postará. Ak dovolíte, pane, včera ste parádne hádzali guľou. Ja som trafil iba tri svietniky a boli oveľa bližšie.“

Ferdinand sa uškrnul, lichôtka ho potešila. „Pán Jarvey?“

„Majordómus, pane.“

Tu majú majordóma? Naozaj zvláštne! Ferdinand vľúdne prikývol, prešiel po terase k dvojkrídlovým dverám, zabúchal klopadlom.

„Dobré ráno, pane.“

Ferdinand sa veselo usmial na úctyhodne oblečeného sluhu v čiernej rovnošate, ktorý stál v otvorených dverách s výrazom zdvorilej zvedavosti.

„Jarvey?“ spýtal sa Ferdinand.

„Áno, pane.“ Majordómus sa úctivo uklonil, naširšie otvoril dvere a ustúpil. Profesionálne odhadol, že má do činenia s džentlmenom.

„Teší ma, že vás poznávam.“ Ferdinand vošiel dnu a s úprimným záujmom sa obzeral.

Stál vo štvorcovej hale s vysokým stropom a dláždenou podlahou. Na stenách viseli vkusné krajinky v pozlátých rámoch a na mramorovom podstavci vo výklenku oproti dverám sa vynímala mramorová busta vážneho Rimana. Napravo viedlo dubové schodište s ozdobne vyrezávaným zábradlím, dvere naľavo viedli do iných miestností. Hala svedčila o tom, že aj zvyšok domu vyzera dobre. Nielenže bola svetlá, pekne navrhnutá a vkusne vyzdobená, ale bola aj čistá. Všetko sa tu lesklo.

Keď Ferdinand prešiel doprostred haly, pomaly sa obracal a mierne zaklonil hlavu, majordómus si zdvorilo odkašľal. „Ako vám poslúžim, pane?“

„Môžete mi nachystať hlavnú spálňu,“ Ferdinand mužovi nevenoval pozornosť, „a zhruba o hodinu

obed. Je to možné? Máte tu kuchárku? Ak sa nenájde nič iné, stačí aj studené mäso a chlieb.“

Majordómus naňho pozrel s neskrývaným prekvapením. „Hlavnú spáľňu, pane?“ spýtal sa odmerane. „Prepáčte, ale neinformovali ma, že vás mám čakať.“

Ferdinand sa dobrosrdečne zasmial a venoval majordómovi pozornosť. „To verím,“ poznamenal. „Ale ani mňa neinformovali, že mám čakať vás. Predpokladám, že gróf Bamber vám nenapísal ani nikoho nepoveril, aby napísal.“

„Gróf?“ zatiahol majordómus ešte prekvapenejšie. „Nikdy nemal s Pinewoodským sídlom do činenia, pane. On...“

No prosím, celý Bamber, on o tom panstve nič nevie, ani len to, že sú tam sluhovia. Nikoho neupozornil, že lord Ferdinand Dudley sa blíži do sídla. Ale zrejme nevedel ani to, že má niekoho upozorniť. Hrozný chlap!

Ferdinand zdvihol ruku. „Zrejme ste verný sluha, keď ste udržali panstvo aj pozemky v takom poriadku, ak sem nikdy nechodí. Vždy platil účty bez pýtania? Zrejme sa cítite v tomto sídle ako doma, takže budete chcieť, aby som čím skôr zmizol do čerta. Ale viete, to sa zmení. Dovoľte, aby som sa predstavil. Som lord Ferdinand Dudley, mladší brat vojvodu Treshama a nový majiteľ Pinewoodu.“

Zrazu si uvedomil pravdu. Toto je jeho panstvo. A skutočne existuje. Nie je to iba meno. Skutočne je to panské sídlo s parkom a zrejme aj s gazdovstvom. Je z neho statkár.

Majordómus naňho nechápavo hľadel. „Nový majiteľ, pane?“ spýtal sa. „Ale...“

„Ach, uisťujem vás, že zmena majiteľa je legálna,“ vyhlásil Ferdinand rázne, pohľad mu padol na luster nad hlavou. „Máte tu kuchárku? Ak nie, zrejme sa bu-

dem stravovať U diviaka, kým nenájdete kuchárku. A kým sa tu poobzerám, môžete prikázať chyžnej, aby nachystala hlavnú spálňu. Koľko sluhov tu máte?“

Majordómus neodpovedal na otázku. Zato sa ozval iný hlas. Ženský hlas. Tichý, zastretý. Ferdinand ho hneď spoznal a po chrbte mu prebehli zimomriavky.

„Kto je to, pán Jarvey?“ spýtala sa žena.

Ferdinand prudko otočil hlavu.

Stála na spodnom schode, ľavú ruku mala na stĺpiku zábradlia. Dnes vyzerala inak - tmavozelené vychádzkové šaty so zvýšeným pásom obopínali veľkolepú postavu na správnych miestach, vlasy prísne stiahnuté dozadu, zapletené do vrkoča, vrkoč skrútený do korunky na hlave. Dnes neomylné videl, že to nie je dievča, ale žena. A nie dedinčanka, ale dáma. Chvíľu sa mu zdala akási povedomá, nielen pre ten včerajšok, no nechcel sa zaoberať tou myšlienkou.

„Lord Ferdinand Dudley, madam.“ Majordómus odmerane vyslovil jeho meno, akoby bol príbuzný Satana.

Ach bože! Bamber mu nič nepovedal o ľuďoch, ktorí tam žijú. Žeby zabudol? Poslednú polhodinu mu to udieralo do nosa ako päšť, ale on hlupák nespoznal tie náznaky. V dome niekto býva. A to žena, ktorú včera večer pobožkal. Možno tam býva s manželom. V duchu už videl pištole na svitaní.

Zostúpila na dlažbu, náhlivo vykročila k nemu s vystretou pravicom. Usmievala sa. Doparoma, aká je krásna! Oblizol si pery, zrazu mu vyschli. Nijaký manžel nedupotal po schodoch.

„Vy!“ zvolala. Potom akoby si uvedomila, čo povedal majordómus, a úsmev jej povädol. „Lord Ferdinand Dudley?“

Chytil jej ruku, uklonil sa, zrazil opätky. „Madam,“ zamrmlal. Doparoma, povedal v duchu.

„Myslela som si, že ráno ste pokračovali v ceste,“ poznamenala. „Nečakala som, že vás ešte niekedy uvidím. Idete ďaleko? Ale milé od vás, že ste najprv navštívili mňa. Nieкто vám povedal, kde žijem? Poďte do salóna. Pán Jarvey nám dá priniesť občerstvenie. Chystala som sa na prechádzku, ale dobre, že ste sa ukázali pred mojim odchodom.“

Kde žijem... V duchu sa sústredil na tie dve slová. Naozaj tu žije. Myslí si, že ju prišiel navštíviť, lebo naňho zapôsobilo včerajšie stretnutie. Bože, taká smola! Odkiaľsi z hĺbky vydoloval úsmev, znova sa uklonil a nastavil jej rameno.

„Bude mi potešením, madam.“ Nepovedal jej jednoducho, o čo ide.

Toto ma naučí, že sa mám vyhýbať dedinským tancovačkám a pekným dievčatám, premýšľal Ferdinand, keď ho chytila pod pazuchu a viedla ho ku schodištu. Usiloval sa zatlačiť do úzadia spomienku, ako veselo tancovala okolo mája na dedinskom placi, krásna tvár jej žiarila vo svetle plameňov, husté vlasy zviazané stuhou jej nadsakovali na chrbte. A spomenul si aj na ten neuvážený bozk, pri ktorom tlačil jej ladné telo na svoje.

Doparoma!

3

PRIŠIEL! VYSOKÝ, ŠTÍHLY, elegantný v čistom jazdeckom odeve, inom, než mal na sebe včera. Krásne sa usmieval a bol to lord Ferdinand Dudley. Spomínala si, ako ju včera večer objímal ramenom, ktoré teraz voľne držala. Spomínala si, ako chutili jeho ústa.

Prišiel!